

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 346.

Anden Session.

90de Møde.

Fre dagen den 14de Februar.

(Forts.)

Ordføreren: Jeg skal med Hensyn til den ærede foregaaende Talers Utringer kun bemærke, at det naturligviis ikke var Udvalgets Medlemmer ubekjendt, hvorledes det forholdt sig med Finantsagen og dens Behandling her i Thinget, og det er altsaa meget forklarligt, at Udvalgets Betænkning først er blevet omdeelt mod Slutningen, da denne Sag var for, eftersom det ikke havde kunnet nyttet Noget, om den var bleven omdeelt endogsaa langt tidligere.

Sørensen: Denne Forverling af Eiendomsretten til Grunden og Jagtretten, troer jeg ligger deri, at man ikke lægger Mærke til, at der her er Tale alene om Eiendomsretten til Jagten, eller Jagteiendomsretten, hvor den lovlig har været høvdet hidtil, men hvor man nu ønsker, at Lovgivningen bringer den tilbage til dem, der naturligt skulle have den. Vi maae betragte det saaledes, at den Forskiel, som gjøres mellem de slesvigiske og de danske Fæstere, her ikke har med Hensyn til Jagtretten Noget at sige; thi da den store Landbosforbedring indførtes i Slutningen af forrige og i Begyndelsen af nærværende Aarhundrede, skeete det, at her i Danmark bleve de saakaldte Livsfæstere og i det Slesvigiske de saakaldte Arvefæsteforpagtere og Fæstere af en noget forskjellig Beskaffenhed, men denne forskjelligte Beskaffenhed gjorde slet ingen Forskielighed med Hensyn til Jagtretten, der blev dem nægtet Alle i Slesvig paa deres Jord, ligesom her for alle de danske Fæstere; deri stode de altsaa eens, og vare lige i Jagtufrihed til isfor. Naar altsaa nu den Forandring skeer for de slesvigiske Fæstere, at de ere komne i Besiddelse af Jagtretten paa deres Jorder, saa er det ligesom tilsvarende dertil,

at ogsaa de danske Fæstere nu komme i Besiddelse af en Ret, hvortil de havde lige saa lidet Afgang som de danske Fæstere, saa staaer det ogsaa i Lovgivningens Magt, at give de danske Fæstere den samme Ret, de hidtil ikke have været i Besiddelse af; thi uden at dette skeer, gjør man en ny Forskiel. Den ærede Ordfører bemærkede, at det ikke var et Exempel, Hans Majestæt havde givet, jo det er rigtignok et fuldkomment Exempel; det er en Kjendsgjerning, saa at, naar han ikke ønsker for sin egen private Fornøielse at beholde Jagtretten paa de ham nærmest omgivende Bøndergodser, er det et Exempel, som jeg før sagde, for alle de danske Godseiere, til at efterfølge og udvise, at de da heller ikke ønske længere et særegent Forbehold for deres Jagtrets Besiddende; naar det altsaa er vitterligt, at Jagtretten efter Kongens egen Villie nu kan afløses paa de kongelige Godser, er det ligesom, at den ogsaa maa kunde afløses paa samme Maade ved denne Lov paa alle Fæstegodser. Her er kun Tale om Jagtufriheden og Fornøielse af Jagtufriheden, og at denne fornemmelig hidtil har været eens baade for Arvefæsteren og Fæsteren saavel i Slesvig som i Danmark, og naar man nu vil indføre en consequent Forandring deri, bør man gaae ud fra, at det nye Forhold da ogsaa maa blive eens for Alle.

Da ingen flere begjærede Ordet, ffred man til Afstemning, hvorved

1) Kampmanns Forslag til Udvalgets § 1: Paragrafen tilføies:

„Spørgsmaal om, hvem der skal anses som Grundeier, afgjøres i Henhold til Bestemmelserne i Frdn. 20. Mai 1840, § 6.“

vedtoges med 53 Stemmer mod 21.

2) Udvalgets Forslag, med den nu vedtagne Forandring: